

SWY 20- Rapport 1

Onsdag den 30 januari 2008, syd-kinesiska havet

Influensa ombord

Orsaken till att jag äntligen fått tid att skriva ihop en rapport är att jag blivit isolerad i en egen hytt på grund av att jag testat positivt för influensa. Det var i förrgår som min hälsa under eftermiddagen totalt brakade samman, den påföljande natten var mycket plågsam. Igår eftermiddag, mina negativa influensaresultat till trots, beslöt

den ombordvarande doktorn att sätta mig i karantän. Efter ännu ett test som visade positivt bekräftades doktors bedömning även om mitt feberfyllda huvud är starkt misstroende. Ca 4 andra personer är satta i karantän och ett flertal tvingas bära mask eller feber testas 3 ggr om dagen. Det hela började redan vid ankomsten till Tokyo då en amerikansk OPY (*Overseas Participating Youth*) insjuknade i influensa och isolerades för 4 dagar i hög feber som sedan visade sig ha förorsakats av de japanska medicinerna. Orsak till misstro alltså. Vid den tidpunkten tog de temperaturen på oss alla (263 PY's) 2 ggr om dagen.

Åtgärderna är hårda men det är bara att följa. Egentligen får bara min finska NL (*National Leader*) Kirsi och personalen besöka mig men några av mina vänner ombord har som tur är beslutat att strunta i den regeln. Jag är bara orolig för att jag ska smitta någon annan, speciellt eftersom vi om 2 dagar anländer i Singapore och ett positivt influensatest betyder 5 dagars isolering. Igår hade jag 40.2 graders feber och var fullständigt oförmögen att konsumera föda eller dryck, vid försök kom allting upp igen. Idag mår jag mycket bättre och efter ett par väl placerade tårar har doktorn lovat mig att jag får gå iland i Singapore om jag testar negativt på fredag och mår förträffligt. Så det är bara att kämpa på

och sätta in högsta energiväxeln när doktorn är här.

Bara det faktum att jag idag orkar skriva denna rapport är dock ett tecken på ett tillfrisknande. Jag äter *Tamiflu* 2 ggr dagligen, samma medicin som används mot fågelinfluensa.

Efter tillfrisknandet tackade jag mina vänliga men bestämda japanska sjukskötare med Ålandsböcker.

Vistelsen i Japan

De första dagarna i Tokyo

Efter denna kanske något depressiva inledning till min rapport vill jag återgå till början den 14e januari 2008, då den finska delegationen startade från Vanda flygplats mot Paris, där vi tillsammans med den enda andra europeiska delegationen från Spanien tog flyget till Tokyo. Redan vid ankomsten till Narita flygplats fick vi smaka på den japanska organisationen, som vid första anblicken är imponerande med efter erfarenhet även kan sätta käppar i hjulet för programmet i övrigt. Nu kanske det låter som om jag vill hämnas min isolering genom att nedvärdera den japanska kulturen, men jag vill betona att så inte alls är fallet. Jag har stor respekt för våra värdar och hyser en djup beundran för kulturen, vilket jag i det följande hoppas kunna bevisa.

Det är dock svårt att skriva objektivt just nu, eftersom det känns som om vi spenderat en livstid ombord på m/s Nippon Maru som i stort är vår frihet och vårt fängelse. De första förbryllade intrycken har blivit del av det dagliga livet, som att äta med pinnar och nödvändigheten av uppvärmda toasitsar med två olika sorters bidédusch till val (som jag dock ännu inte börjat använda).

Vår första anhalt var Hotel ANA Intercontinental, ett femstjärnigt lyxhotell som skämde bort oss något fruktansvärt. Jag tänker inte förlora mig i beskrivningar av inredning och frukosturval här, utan nöjer mig med att påpeka

att all denna lyx gav oss en första vink om betydelsen av *Ship for World Youth*- programmet och vilka resurser som satsas på oss.

Programmet i Tokyo bestod delvis av sightseeing ledd av beredvilliga volontärer som enkom för oss gav upp sin tid för att guida oss genom tempel, marknader och restauranger där man sitter på golvet och bereder sin egen mat på ett grillfat i bordet. I den andra delen av programmet delades vi upp i de på förhand valda kursdiskussionsgrupperna, varav min var miljö och slussades ut till olika platser utgående från detta. Miljögruppens programpunkt var ett s.k. *tideland* mitt i Tokyo, runt vilket det etablerats ett center för medborgarinformation och få-

gelskådning. Det handlar alltså om ett område där ebb och flod i

Tokyobukten skapar förutsättning för viss typ av flora och fauna, ett faktum som länge negligerats men nu skyddas och ses som rikedom. Besöket som varade hela dagen var

dock lite av en besvikelse för mig som hellre skulle ha diskuterat olika miljöproblem (som t.ex. senare års enorma tillväxt av alger och sjögräs på området) än centrets olika aktiviteter för barn, volontärer och besökare. Institutionella besök hos premiärminister och kronprins stod även på programmet för vår NL Kirsi och AGL's (*Assistant National Leaders*).

Ibaraki

Efter Tokyo styrde den finska delegationen tillsammans med den Costa Ricanska som utsetts till vår parorganisation, till Ibaraki prefekturen norr om Tokyo. Tillåt mig att först

elaborera en aning på förträffligheten att para ihop Finland och Costa Rica. Delegationerna fann varandra direkt och har så funnit ett extra "hem" i varandra (i den finska delegationen kallar vi oss för varandras "hem"), den nya nationen "Costa Finland" har skapats. Trots skill-

nader i klimat och kulturyttringar, har vi snabbt anpassat oss till varandra och upptäckt likheter i grundläggande värderingar såsom mänskliga rättigheter, miljövård, fred och humor.

I Ibaraki avlade de två delegationerna officiellt besök hos guvernören i regionen, samt fick en minutanpassad guidning genom Air Space Center i staden Tsukuba, som skulle bli vårt hem för

veckoslutet som kom. En av höjdpunkterna var också förevisningen av en japansk téceremoni, som förbereds med noggrannhet efter 400-år gammal sed. Téet är verkligen grönt och välsmakande, de tillhörande sötsakerna görs på bönor och torde t.o.m. vara nyttiga och stor vikt läggs vid ritualer, keramik, inredning, klädnad (kimono) samt repliker.

Kvällen tillägnades en välkomstmottagning på ett annat lyxhotell där vi för första gånger fick träffa dem som skulle bli våra värdfamiljer för helgen, det var också här som det första riktiga smakprovet på japansk kultur började. Japanska representanter förevisade Kendo (japansk svärdfäktning) och traditionell dans, så gjorde även Finland och Costa Rica. Det bör tilläggas att den Costa Ricanska delegationen träffats en gång i veckan sen i augusti (och även genomgått en mycket sträng gallringsprocedur med test och intervjuer, medan den finska antagningen enbart baserades på skriftlig ansökan) för att förbereda sig inför programmet, så den finska förevisningen av "och jungfrun hon går i dansen..." på svenska och finska med osäkra ringdanssteg kanske tedde sig lite blek i jämförelse med den heta latinamerikanska folkdansen utförd av naturligt professionella dansare. Som tur var räddades den finska delegationen än en

gång av våra intressanta folkdräkter som väckte stor uppmärksamhet. I början tyckte jag det snarast var hyckleri att ikläda mig folkdräkt eftersom jag aldrig gör det hemma, men i Japan var det snarast med ära och stolthet jag förevisade den finströmska dyrgripen som mottog kaskader av beröm för sin skönhet och exotism. Stort tack till Anni Jansson i Godby för utlåandet!

Min värdfamilj visade sig bestå av egenföretagare Takeshi med fru Yumiko, samt de sockersöta flickorna Itsuki och Machika, 4 och 2 år gamla. Från första stund sköljdes alla farhågor som jag haft inför familjevistelsen bort, bara för att återkomma då jag vid hemkomsten leddes in i ett rum enbart bestående av tatami matta, utan säng och otroligt kallt. Trots att vintern är kall i Japan, är husen byggda utan isolering och med enkla fönster. Ingen fjärrvärme här inte. Jag bet mig i läppen och bedyrade mina värdar att detta blir bra. Nästa steg var den japanska badritualen. Nästan genast blev jag erbjuden ett bad i det 42-gradiga badvattnet, som hålls uppvärmt hela kvällen eftersom hela familjen använder sig av samma vatten. Jag avböjde först eftersom jag duschat samma dag, men vid anblicken av deras miner ändrade jag snabbt mening och sade att jag ville göra det på japanskt vis, så de inte skulle tro att jag är ohygienisk. Japanerna badar varje kväll, helst länge. Det är viktigt förstås att tvätta sig ordentligt innan man stiger i badet.

Efter mitt bad bäddades som tur var en futonsäng fram ur skåpet och vi gick till sängs (resten av familjen delade på en säng i övre våningen). Den natten frös jag så jag skakade, en känsla som inte skulle försvinna förrän jag lämnade familjen. Trots mina senare försök att vid matbordet dölja mina skakningar måste jag ha avslöjat mig själv eftersom jag nästa natt fick dela futon med en

varmvattenflaska av aluminium.

Frukosten var traditionell japansk, oerhört nyttig men ack så olik den västerländska. Jag hade på förhand bestämt mig för att äta allt som serverades mig, oberoende av konsistens eller mått av råhet. Den japanska kosten består i långt av havets frukter, kokta eller okokta till varierande grad. Sjögräs är en favorit som man inte kommer undan. T.o.m. kexen är smaksatta med

sjögräs och den största synden inom japansk cuisine är som sagt sötsaker gjorda av bönor, alternativt ris. Inte att undra på japanernas slanka figurer.

Dagen med min japanska familj bestod i ett besök till Tsukuba mountain. Vid bergets fot lärde jag mig innebörden av sann religionsfrihet. Där fanns nämligen både ett buddhist tempel och ett *shinto shrine*. På frågan vilken religion min värdfamilj tillhörde svarade de: Åh, det är inte så viktigt, det är lite som man känner för. För begravningar kan man välja buddhisttempel och för nyårsfirandet shinto shrine. Inte dåligt. Jag fick även bevittna en vitklädd munk välsigna ett äldre pars bil som förebyggande åtgärd för trafikolyckor. På vägen uppför berget träffade vi av en slump den finska delegationens Johanna och den costa ricanskas Gustavo tillsammans med respektive värdföräldrar och vi beslöt genast att följas åt. Från Mount Tsu-

kubas två toppar (en manlig och en kvinnlig) var utsikten

häpnadsväckande och luften kylig och härlig att andas. Efter lunch i det snurrande utsiktstornet besökte vi även en saké fabrik i byn nedanför och lärde oss om urgamla processer för att framställa den berömda japanska risdrycken. Jag smakade även alkoholfri söt saké, men måste erkänna

att det inte riktigt föll mig i smaken. Tyvärr verkar det vara oerhört svårt att ställa om smaklöknarna till japansk kost trots ihärdiga försök.

Den västerländska matkulturen har dock gjort sitt intrång i Japan genom de många ”convenience stores”, som är öppna dygnet runt och därför bekväma för den hårt arbetande japanska moderna människan. Ett besök i en av dessa gav mig en intressant inblick i den japanska kulturen. Bröd, som inte är en del av den japanska kosten, liksom mjölkprodukter såsom joghurt, är barnens favoriter och står därför på min värdfamiljs inköpslista, trots den japanska regeringens förmaningar om att det är nyttigare att hålla sig till den traditionella kosten. I butiken finns dock även det mest fantasifyllda urval av fisk och grönsaker jag någonsin sett.

Till min stora förtret följde jag inte en av de mest grundläggande japanska resereglerna: Ha alltid minst två kameror med på resa, för säkerhets skull. Min kamera gick såklart sönder och Takeshi fick visa prov på sin enastående tålmodighet då jag i över en timme dividerade med elektronikaffärens personal om garantier och engelskspråkig manual för min nya kamera, på

bruten engelska och näst intill obefintlig japanska. Tålmod och självupppoffring är två egenskaper jag snabbt kommit att tillskriva japanerna.

Helgen med värdfamiljerna var alltså en upplevelse av stor betydelse. Den japanska kulturen är fortfarande ett mysterium för mig, men genom att leva så nära en vardaglig familj har gett min insyn i detta mysterium, vilket jag är oerhört tacksam för. Jag presenterade även Åland för en mycket intresserad familjepublik, som till min stora förvåning genast kände igen luciasången jag hade inspelad. De var mycket intresserade av att få höra dess ursprung. Det skandinaviska är på uppgång i Japan, även om Mumin som bekant varit populär länge i Japan. I familjens allrum hänger en mobil med Nils Holgersson på ryggen av sin gås, en present från en vän som besökt Sverige. Min morfar Kalle Lunds nyinspelade skiva med dragspelsmusik från Kumlinge mottogs och lyssnades till med förtjusning.

Förberedelser för ombordstigning

Efter vistelsen i värdfamiljer åkte vi till *National Olympics Memorial Youth Centre (NYC)*, vilket var en anläggning betydligt enklare än de lyxhotell vi hittills spenderat vår tid.

Dagarna här kan beskrivas som förberedelser för ombordstigningen, vi grupperades och fick instruktioner i mängder, inklusive sättet på vilket det var meningen att vi skulle vika ihop lakanen då vi lämnade NYC. Ibland känns det japanska sättet att hantera organisation som dagisordning. Det är främmande för mig att följa en person som håller upp en

skylt på vilken det står Costa Rica/Finland. Likaså är det främmande att få samma information i olika format vi fem olika tillfällen. Här kan också tilläggas att på baksidan av våra obligatoriska namnlappar vi har runt halsen finns en text på japanska som säger vilka vi är och vem man ska kontakta ifall vi kommer vilse i Tokyo...vilket ändå i princip är omöjligt eftersom vi inte får gå ut ensamma.

Hursomhelst, den administrativa ordningen för livet ombord Nippon Maru är, kortfattat, som följer: Basen är den s.k. ”bokstavsgruppen”, diskussionerna förs i kursdiskussionsgrupperna, och implementeringen av aktiviteterna är ansvarsfördelade enligt kommittéer, som i sin tur är indelade i underkommittéer. Så här ser t.ex. mina grupperingar ut:

Delegation: **Finland**

Letter group: **G (“Groovy G”)**

Course discussion: **Environment**

Committee: Course Discussion Steering Committee

Sub-committee: Compiling of final report

Lite komplicerat, men man lär sig med tiden.

Nippon Maru

FN och Yokohama

Nästa anhalt var FN universitetet i Tokyo, där vi fick en inblick i FN:s postgraduala praktiskt inriktade forskning, vars högkvarter är just Tokyo. Därefter bussades vi till Yokohama, där vårt blivande hem, Nippon Maru, väntade snällt på oss. Fulla av förväntan ombordsteg vi detta 164 meter långa skepp efter en noggrann säkerhetscheck. Skeppet visade sig över förvän-

tan- faciliteterna innefattar seminariesalar, samlingsrum, sportdäck, piano lounge, vardagsrum, bar, pool, bio och restaurang, allt hållet i tip-top skick av den vältränade besättningen bestående av 116 personer, de flesta från Filippinerna. Det japanska badet med sittduschar och speglar, helt ok bastu samt två jacuzzin är nästan det mest tillfredställande, men så har hygien också en framträdande roll i den japanska kulturen. Vi bor uppdelade enligt kön med två hyttkompisar. Mina är Hitoko från Japan och Deeksha från Indien. Jag är väldigt nöjd med mina hyttkompisar, men det är nog svårt att vara missnöjd med en enda person på denna båt eftersom alla är mycket öppna och vänliga. Hitoko är stereotypen för japanska- det är omöjligt att hysa agg mot ett så älskvärt väsen. Hennes mest använda ord (trots enligt henne själv sin knapphändig engelska) är "Thank you" och "Sorry". Då jag berättar något om mitt liv i Finland, eller om skandinavisk design och kultur, brister hon ut i spontana "Sugoi! Sugoi!" vilket är ung. "Toppen!". Hon är alltid beredd att offra sin bekvämlighet för min och Deekshas skull. Denna totala avsaknad av själviskhet är ett karakteristiskt drag jag märkt i den japanska kulturen. Samtidigt har jag sett prov på hennes svart-bälte kunskaper i karate under den japanska nationella presentationen. Under den sockersöta ytan finns styrka, precision, skicklighet och snabbhet. Vid ett tillfälle undrade jag över nödvändigheten av Hitokos och

andra japaners vana att tvätta sina kläder varje dag, då vi bör spara vatten ombord. Nu frågar Hitoko mig om lov varje gång hon vill tvätta.

Deeksha från Indien är kanske lite mer reserverad, men även hon mycket älskvärd. Det jag kanske inte borde säga men ändå säger är att hon har en mycket stark kroppslukt. Det kan hända att detta är ett kulturellt drag och det går relativt lätt att vänja sig vid det. Värre vore väl om någon av dem snarkade.

Departure

Den första dagen stod vi stilla i Yokohamas hamn och lärde känna varandra. Nästa dag var ”öppet skepp” för JPY

(Japanese Participating Youth) anhöriga. Det följdes av en ståtlig ceremoni inför avfärden. De anhöriga lämnade skeppet och

under pompa och ståt vinkade de av oss från kajen. Vi stod på däck och kastade hundratals band av serpentiner. Många var rörda till tårar, sjöng ”We love Japan” och skrek och skrattade av lycka över att äntligen vara på väg. Utom jag, som vägrade kasta något. Mitt inre kokade av ilska över inkonsekvensen i att kasta färgade pappersband i havet och på samma gång tala om att vara miljömedveten ombord på Nippon Maru. Även om Yokohamas sjöbotten säkert redan är död p.g.a. de omgivande industrierna, stör det en miljömedvetenhetens principer. Det tröstade mig föga att vinden var stark och merparten av banden samlades runt båten och raskt plockades upp av den effektiva besättningen.

Jag lyckades lugna mig och höll god min då vi i underbart väder styrde ut mot havet och fick se en glimt av Mount Fuji vid horisonten. Detta underbara väder varade dock enbart några timmar. Frammot kvällen gick vi rakt in i en storm på 35 m/s och 5 meter höga vågor. Inget Ålands hav direkt. De i olika delar av Nippon Maru

utsatta papperspåsar ”in case of seasickness” användes flitigt och vi stackars sjösjuka undrade uppgivet om detta var en försmak på de kommande 42 dagarna till sjöss. Det var det turligt nog inte, peppar peppar. Fast influensan är nästan värre.

Under färden har vädret konstant blivit varmare och är nu nästan för varmt för en nordbo. I

min isolering får jag inte del av det mer än genom de två runda hyttfönster som visar en oändlig ocean av klarblått vatten över vilket flygfiskar sveper med jämna mellanrum.

Aktiviteter ombord

Aktiviteterna så här långt (eller de som jag inte p.g.a. isolering gått miste om) har varit interkulturellt betingade och långt bestått i att komma igång och lära känna varandra. Ivrig som jag är att komma igång med diskussionerna har jag funnit denna utveckling trög. Tyvärr strandar även många av försöken till stora diskussioner p.g.a. JPYs' bristande kunskaper i engelska, eller OPYs' obefintliga kunskaper i japanska. Informella diskussioner har visat sig bära mer frukt. Jag har t.ex. fört intressanta samtal om religionens roll för samhällets gemenskap i Oman med min gode vän Said. Den omanska delegationen består uteslutande av män, ett faktum som stackarna gång på gång får förklara. I Oman utvaldes delegaterna nämligen från olika sportklubbar (karate-klubbar etc) och endast 1 % av kvinnorna i Oman intresserar sig för sport. Orsaken till detta ”bristande sportintresse” bland omanska kvinnor förblir oklar, men delegaterna upprepar ständigt sin övertygelse om att kvinnor kommer att delta i nästa SWY-delegation från Oman. En JPY studerar luftföreningar vid sitt hemuniversitet och planerar ta luftprover ombord på skeppet, en aktivitet vars resultat jag ser fram emot. Många av delegaterna från Costa Rica studerar ämnen nära till mina studier i folkrätt, juridik och internationella relationer och är mycket intresserade av miljövard p.g.a. det faktum att Costa Rica innehar 5 % av jordens biologiska mångfald, för att inte tala om demilitariseringen. Vid det allmänna introduktionsforumet där varje land presenterade sina ungdomsaktiviteter under SWY20 temat ”Participation of Youth in the Community” i mer eller mindre varierande form fann jag mig själv i en häftig med vänlig diskussion med de amerikanska delegaterna om definitionen av termen ”volontärverksamhet” då man enligt mig enbart kan definiera verksamhet som utförs utgående från en individs egen fria vilja som frivillig. Sålunda kan man inte kalla *High School* elevernas plikt enligt läroplanen att i vissa delstater utföra ett antal timmars samhällsservice för ”forced volunteering”. Det för tankarna till Östeuropa under kommunismen och medborgarnas plikt att utföra ”frivilligt” arbete för staten.

Den bahrainiska delegationens kvinnliga deltagare är förbjudna att delta i de frekvent förekommande kvällsfesterna p.g.a. religiösa orsaker. Vi kommer att ha en "ladies' night" så att även de får dansa lite. Jag kan tänka mig att detta faktum kommer att krydda många diskussioner under resans gång.

Andra aktiviteter ombord är relaterade till morgonsportligheter såsom olika former av yoga (ifall man lyckas balansera ombord på ett rullande skepp) och jogging (eller rättare sagt kolla hur många varv runt däck du kan ta dig innan du blir yr). Vi har även lärt oss origami (även om jag har svårigheter med att komma ihåg vikningarna), japansk kalligrafi (Petra består till min förnöjelse av tecknen PE: kust eller hav, TE: person RA: vacker) och som s.k. "klubbaktivitet" har jag valt att förkovra mig i japansk dans med solfjäder och bjällra. De japanska kulturyttringarna är så estetiskt fulländade i minsta detalj att nästan allt ger mersmak.

Båten har även en biosalong och på söndagar som är vår lediga dag visas filmer från hela världen. I söndags såg jag George Orwells "1984" och Disneys nya "Ratatouille", ett brett spektrum av filmer alltså, även om dessa båda filmer råkade involvera råttor.

Allmänt om faktum som är svåra att acceptera

En av de absolut viktigaste, grundläggande devisen vi blev inbankade vid den förberedande sessionen i Helsingfors i november var att aldrig någonsin ta för givet att det finns en kultur (d.v.s. i de flesta fall ens egen) som har monopol på sanningen. I mitt nuvarande, halvt desperata, febriga tillstånd faller jag dock lätt i frustration över det japanska kontrollbehovet, reglerna samt vissa aspekter av den japanska kulturen. Nu missar jag Tanzanias nationella presentation för att jag måste vara isolerad i detta rum, även om jag frågade snällt och lovade att jag skulle sitta i rullstol på övre raden med mask för näsa och mun långt bort från de andra barnen. Varför får jag bara lov att äta vid tre olika tillfällen om dagen, när min mage bara klarar av små intag av mat men behöver dem ofta? Varför finns det bara en sorts té i påse ombord? Utförande av mat ur restaurangen är för övrigt förbjuden av sanitära orsaker, liksom dess förtärande på andra platser, om man inte fyller i ett formulär och skaffar 4 olika personer med auktoritets underskrift. Varför kan personalen och min NL glatt springa ut och in ur min isoleringscell om mina vänner inte får besöka mig?

Det allra mest frustrerande och vid andra tillfällen mest humoristiska draget av den japanska kulturen är dock deras oförmåga att uttala ordet nej direkt. Sålunda används ofta varianter innehållande formuleringar som "Jag tror...", "kanske" eller "Jag har en annan idé...". Utifrån dessa formuleringar förstår den som har en liten inblick i den japanska kulturen att svaret är nej. Ett exempel är två japaner som möts och ska utbyta visitkort, vilket är en mycket betyd-

sefull gest i den japanska kulturen. Utbytaendet görs med involverandet av båda händer och följs av kommentarer ifråga om kortets utformning eller innehåll. Den ena japanen är osäker på om den redan gett sitt visitkort till den andra och frågar sålunda om så är fallet. Svaret är "kanske" och påföljs alltså av ett glatt utbyte utan missförstånd. Det finns dock situationer då detta kan leda till frustration, speciellt hos ett så rättframt och direkt folk som finnarna. I vår frustration under gårdagen gjorde min NL Kirsi och jag det kulturellt förbjudna: Vi ställde skeppsdoktorn mot väggen angående de förvirrande testen och min influensadiagnos, vilket ledde till att doktorn började fnissa. Inte på grund av att han hade roligt, nej, för fnissande hos japaner är oftast ett uttryck för nervositet. Suck.

Jag avslutar min rapport här även om jag skulle kunna skriva 100 sidor om mina upplevelser så här långt samt den japanska kulturen. Tack för att ni tog er tid att läsa, jag hoppas det var till förnöjelse. Arrigato gozaimashta!

Samarbetet med den finska delegationen

Trots ursprungliga farhågor löper samarbetet med de 10 purfinska medlemmarna förträffligt. Våra landsmän är ivriga att betona den finländska tvåspråkiga diversiteten (och inte bara det, även samernas roll framhävs) och dess fördelar. De är villiga att övergå till svenska eller engelska skulle det vara att jag inte förstår. Våra samtal består dock av en skön blandning av de två språken, även om finska har blivit en del av min vardag på ett sätt som mina studier vid Åbo Akademi aldrig har kunnat erbjuda. Även om jag är förbjuden att delta i vår nationella presentation imorgon p.g.a. mitt tillstånd, förevisas Åland och midsommarfirandet som ett exempel på tvåspråkigheten. Jag har även lärt mig mycket om vårt fosterland som jag kanske skulle ha önskat lära mig redan i skolan. Våra landsmäns beredvillighet att framhäva minoritetens roll och min sanna delaktighet i den finska delegationen sopar undan alla misstankar diskussioner i lokal press och sannfinländares partiprogram kan tänkas grunda.